

даже сухо. Подписано отъ учителката въ селото, съ цѣлото ѝ име. Това тъкмо ме очуди: обикновено, нали знаешъ, писмата, въ които се донася за престѣпления, сж анонимни. Куражътъ на тая непозната учителка, ме заинтригува. Насрочихъ разпитъ. И сега отивахъ да го извърша на мѣстото.

Пътътъ вървѣше отначало по склонътъ на голъ хълмъ, после завиваше нагоре. Нѣмаше вече мъгла, но завалѣ бързъ, едъръ и мокъръ снѣгъ, който веднага замрежи всичко наоколо. А когато се изкачихме на билото, задуха такъвъ леденъ вѣтъръ, че измокренитѣ ни дрехи изведнажъ затракаха като кори. Дребнитѣ кончета съ мжка цапаха изъ полусмразената калъ, снѣгътъ ги шибаше въ очитѣ, тѣ се спѣваха на всѣка крачка и прѣхтѣха. Бѣше още рано, а притѣмнѣ. Отвреме навреме, когато духваше по-силно, презъ развѣнитѣ парцали снѣгъ се виждаше въ лѣво куршумената незамръзнала вода на голѣмото блато до селото. Съ една дума, вълчо време. Добре, че разстоянието не бѣше голѣмо, иначе, наистина, щѣхме да се вкочимъ.

Най-после стигнахме въ селото и